

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in veljá po posti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr.
V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVI.

V Ljubljani, 6. prosenca 1893.

List I.

Vernim Slovencem za novo leto 1893.

Na delo, Slovenci, pogumno in čversto!
Namèn naš pošten je, prevzvišen in blag;
Edini stopímo vsi v bojno se versto,
Dokler ne bo zmagan naš ljuti sovrag, —
Sovrag, ki nam skruni najdražje svetinje
In dedščino slavnih očakov svetó.
Kdor verne Slovenije zvesti le sin je,
Zagrabí orožje za sveto vojskó.

Pogumno! pravica na naši je strani
Za vero, za dom, za cesarja smo mi!
Kdor zlatega gesla spoznati se brani,
Odstopi od nas naj, Slovenec to ni;
Pod praporom tem so se bili očaki
Z nevernim Turčinom nad sto in sto let;
Mar zdaj jim sinovi ne bomo enaki,
Izgled nam očakov ne bode več svét? —

Da zmiraj Slovenci za vero so stali,
Jo pričali serčno, branili povsod;
Zato so pred Bogom in svetom veljali,
Je čislán in slaven slovenski bil rod.
Zato tudi sini jo čversto branimo,
Ne pustimo, da sramotí nam jo čert;
Kot hrabri vojaki zanjo se borimo,
Voljni darovati se zánjo še v smert!

Le verni Slovenci so dom svoj ljubili,
Ljubili iz serca in zmeraj zvestó,
Prot ljutim sovragom ga moško branili,
Umirali zanj na bojiščih serčno.
Saj vera to sladko dolžnost nam naklada,
Dom dragi ljubiti nas ona učí;
Brez vere bi narod že v dnu bil propada,
Brez vere potujčen in vklenjen v vezí.

Kdor misli drugače, on v grozni je zmóti,
Brez vere je vsaki napredek zamán;
Brez vere bi taval naš narod v temoti;
Nikdar ne prisvetil prostosti mu dan!

Prostost je lažnjiva, ki vero zaméta;
Ne blagra, temveč le prokletstvo rodi,
Rodi ti le dračje, nikakor ne cvéta,
Telesno, duševno vsak narod morí.

Zatoraj vojskó proti „laži-svobodi“
Na boj zoper strasti, teró ki duhá,
Osveto svobodi, ki narodu škodi,
Ki jemlje iz serca mu vero, Bogá!
Naj zgine brezverstvo, ki vrednost človeštva
Enači z zverinjo, — res čudni poklon!
Tají nevmerjočnost in up do nebeštva,
Ki opravičuje živalski nagón.

In takova spačenost — Bogu nezvesta,
Bo zvesta Vladarju presvitlemu mar?
Čas stari in novi nam mnogo povesta:
Brezvercu na prodaj je vse za denar! —
Na noge Slovenci! pogumno se bijmo
Z orožjem le duha do zadnje močí,
Zvestobo očakov zvesto ohranimo,
Med nami ne bodi brezverskih laží!

Ohranimo uke Očeta Leona,
On večnih resnic nam odpira zaklad;
Oklenimo zvestih se varhov Sijona,
Laži-liberalstva bo vničen napad;
Ravnaj po načelih katoljškega shoda
Zdaj v novem se letu, predragi moj rod!
Sijala ti bode resnična svoboda,
In blagoslovil bode tebe Gospod.

Radoslav.

Kratek pogled na staro in novo leto.

Rad se ozre popotnik dospevši verh hriba
na storjeno pot nazaj, na zapuščene kraje, nji-
hove prijetnosti in neprijetnosti. Pa tudi na drugo
stran, kjer hoče navzdol, išče in gleda pot in
okolico da srečno in hitro doide do namenjenega
kraja.

Tudi verni kristijan se pogosto ozira na dozdanje vgodne in nevgodne dogodbe, koristna in škodljiva djanja. Tudi v prihodnjost se ozira in skuša spoznati, ako ni preveč megleno za človeško oko. Rad prevdarja, kako je shajal do zdaj, kako bo zanaprej, kaj ima popraviti, kaj opustiti. Zakaj bi mi tako ne stori? Ni nam namen, presojevati iz preteklega leta vse veselo in žalostno, dobro in slabo. Omenimo le tri važnejši stvari pri našem narodu, in sicer doma:

Pervič je bila dodelana in blagoslovljena naša katoliška tiskarna, katera je gotovo velikega pomena za kerščansko prosveto našega naroda, ter je prok, da bo oskerbovala le zdravo duševno hrano za um in serce, za vedo in umetnost, za učene in priproste. Res ima biti ognjišče in tovarna, ki donša le dobro blago in hrano. Naj bo po blagoslovu božjem rodovitna mati kerščanske omike!

Drugi silno važen dogodek je bil I. slov. kat. shod, za katerega je pripravljavni odbor delj časa vse potrebno vravnaval in budil ter vabil vse rojake, in sicer ne zastonj. O določenem času so prihiteli v obilnem številu zavedni rojaki iz vseh krajev in stanov, da še nikdar ni videla bela Ljubljana toliko odličnih rojakov iz Kranjskega, Štajarskega, Koroškega, Primorskega in celo gostov iz sosednje Hervaške in Bosne. (Da so se naši liberalci kujali, jim pač ni v čast, tudi narodu ne v prid.) Vse se je začelo z javno službo božjo, vse se srečno izverševalo. Navdušeno so govorili slavni govorniki iz vsih krajev in velikansk je bil vtis na vse pričujoče. Svesti smo si, da bo vspeh vgoden, kar se že zdaj razodeva: v to sverho bo skerbela izvoljena stalna komisija. Naj ves trud dobrotljivi Bog obilno blagoslovi!

Tretji veseli dogodek so brezštevilne zaupnice do premilostnega knezoškofa, pošiljane od duhovščine in od več kot sto raznih občin vse dežele. Te zaupnice pred vsem osramotujejo razne krivične napade nepremišljenih nasprotnikov. Tudi javno poterjajo lepo edinost med premil. škofom in duhovščino in ravno tako slovesno pričajo, da je naš narod veren, škofu in duhovščini vdan. Izverstna manifestacija našega vzornega naroda so te zaupnice, čast mu delajo, in ostanejo slavni spomin prihodnje čase.

Nasproti pa so nevgodni dogodki preteklega leta pogosti in krivični napadi strastnih liberalcev na škofa in drugo duhovščino. Sami sebe so ogerdili s takim djanjem in pokazali, koliko jim je za vero, katere oznanovalec tako nespodobno psujejo. Tako globoko še nikdar ni zabredla naša

„inteligenca,“ kakor se sama imenuje, pa še sama sebe ne pozna.

Drugi nevgoden dogodek je obnašanje liberalcev do katoliškega shoda, da se niso zmenili za ta slavni shod, h kateremu so prišli odličnjaki vsih stanov iz raznih slovenskih pokrajin; liberalci so se pa kujali in le dobre besede niso imeli za lastne rojake: popred došle „Mladočehe“ so slovesno sprejeli in jim veselice napravljali, oni, ki se za več kot desetkrat veči število svojih rojakov še zmenili niso. Tu se je videlo, kam pelje strast in strankarstvo.

Ker pa niso mogli prepreči katol. shoda, so skušali ga pokopati s čudnim banketom, kateri je bil demonstracija zoper kat. shod, ki se je tako slavno in slovesno veršil; mislili so ga s tem uničiti, pa so ga le okrepili, kar nasledki pričajo.

Kakor je bil v minulem letu od katoliške strani naj slavniše djanje za belo Ljubljano I. slov. kat. shod; tako je bila naj ostudniše in obžalovanja vredno djanje neka gerda vredba, sramota našega mesta, vernemu narodu v spodtiko in pohujšanje; hvala Bogu, da se je zadnje dni le-tá odpravila v veselje vsih poštenih in v pohvalo vsim, kateri so k zatrenju pripomogli. Naj bo pokopano ne le to, ampak vsako pohujšanje za vselej! Ni se pa še nehala že staro pohujšanje od strani več znanih liberalnih časnikov. Vedno se seje in rase ljulika, ki hoče zadušiti dobro seme. — Ako se h koncu ozremo še v prihodnjost, radi spoznamo, da je bodočnost prikrita človeškemu očesu, gosta megla jo zakriva. Le toliko smemo reči, da si slehern sam kuje svojo srečo ali nesrečo. Tako bomo tudi v prihodnjem letu srečni, ako se deržimo pravih načel, nesrečni pa, ako resnico zapustimo, in pot laži in zmote nastopimo. Sicer pa po zgledu pobožnega Joba bodimo pripravljani, ne le dobro, temuč tudi hudo sprejemati iz božje roke. Kakor pridni oratar seje in z zaupanjem čaka žetve, tako tudi mi scimo v novem letu veliko dobrega za čas in večnost, in teknilo nam bo to leto v pravi blagor; tega želimo vsem Slovincem, ki so blage volje. —k.

Venci za novo leto.

Berž ko merliču zaklenka, pošlji ti, ki imaš blago serce, njemu nekaj venčkov, n. pr. vsaj enega. Kako, ko še ne veš, kdo in kje da je merlič? Prav lahko. Vzemi kapico ali klobuček z glave, pokrižaj se in moli očenaš in češčenamarijo: pa Bog mu daj večni mir! in venec je spleten, angelj varh pokojnega prinesel

ga je tudi že umerlemu, kateremu si ti s tem venčekom iz vic pomagal, kolikor toliko. In ko bi cela Ljubljana tako storila, kadar začne po cerkvah merliču klenkati, ali verjameš, da bi verniki marsikterega hitro spravili v nebesa, ki brez take pomoči morebiti še le čez kaj mescev, ali tudi še le čez veliko let pride iz ognja vic v kraljestvo izvoljenih. Zatri torej v novem letu prevzetnost in napuh ter vselej, ko zaklenka merliču, se odkrij, bodi si na potu ali kjer koli, in daj umerlemu venček, t. j. opravi zanj kratko molitvico.

Marsikterega merliča na mertvaškem odru in na pokopališču skoro vsega obsujejo in zagernejo v zelenje, cvetje in travo.

Povej mi ti, ki znaš bistro misliti: kaj pomaga to umerlemu?...

Čeden mertvaški oder pokojnemu vravnati, križec mu v roke dati, posodico blagoslovljene vode v znojše djati, sveče prižgati, tudi sicer vse spodobno vravnati, to se po naši misli šteje k zapovedi in dobremu delu: „mertve pokopavati;“ vsa nezmernost pa je smešna in velikrat, ako se misli na življenje pokojnega, bi se mu bolj prilegle koprive, hobot in ternje, kakor pa zapravljivost z dragimi venci, in merlič sam, ako bi mu bilo dano vstati, bi proč pometal vso to venčasto šaro!

V nekem velikem mestu na Obrenskem je bil umerl mnogospoštovan in ljubljén duhoven, ki je v svojem življenju bogato skazoval dela usmiljenja. Bilo je oznanjeno po časnikih in mertvaških listih, da je ta in ta umerl, pristavljeno pa je bilo: „Venci se ne sprejemajo!“ Kaj je bil nasledek? To, da vencev niso nosili, so pa toliko več za ranjcega molili.

Opomniti bi smeli še tukaj, da mnogi k merliču ne hodijo molit, temveč le merliča in vence gledat, da ne rečemo še bolj primérne besede za take... To tudi nič ni. Še hujši je, da so nekteri kraji, kjer se gnjete mnogo mladega sveta po noči k merliču in da čas preženó, pričnó celo kake nespodobne ali celo spotikljive igre. To je bogoskrunsko!

Pa še dalje besedico o venci. Nedavno je bila ta reč sprožena pri Vincencijevi konferenci v Ljubljani in svetovalo se je, naj bi se namesto toliko potroškov za vence mertvim, raji kak dar podelil družbi sv. Vincencija, pri kateri se tudi moli za umerle in se priporoča podpiranim ubogim, da naj za žive in mertve dobrotnike pridno molijo. Taki izgled pripoveduje „Kathol. Wahrheitsfreund“ 25. decembra. V nekem mestu je bila umerla imeitnega stanú oseba. Dva gospoda, bližnja merliču, sta dotični družini naznanila so-

žaljenje, ob enem pa povedala, da namesto dražih vencev k grobu, sta poslala 1 tolar Vincencijevi družbi, da naj se milošnja razdeli med uboge v prid duš v vicah.

Taki venci za merliče tedaj naj bodo v novem letu priporočeni. —

Ako pa kdo namesto šopirnega venca za merliča podeli kak dar za naše uboge dijake („za dijaško mizo“), bo tudi s tem zadel bogato „Terno.“ Izmed naših dijakov, ki so bili o času šolanja od blagih dobrotnikov podpirani, jih imamo že veliko število, ki so z mašniškim vencem šli k altarju in se zdaj vsak dan pri sv. maši spominjajo svojih nekdanjih dobrotnikov. Podpiranih precej je tudi že v večnosti, ter svojim dobrotnikom od Jagnjeta Božjega hvaležno pošiljajo vence na ta svet. Nekteri nekdanjih naših dijakov so že misijonarji, mnogi so samostanski, drugi navadni duhovni, mnogi še bogoslovci, družih še zdaj podpiranih je čez poldrugi sto dijakov in učencev, kateri vsi molijo vsaki dan za svoje žive in mertve dobrotnike. Glejte, koliko nezvenljivih vencev!

Naj bodo tudi ti venci priporočeni blagoserenim vernikom za novo leto!

Slovenski romar v Sveti Deželi.

(Dalje.)

Pojdimo do Betlehema.

22. oktobra v jutro bil sem pri več sv. mašah v veliki katoliški cerkvi. Potem pa pri sv. maši v podzemeljski šupljini sv. Jožefa, in tu prejel sem, v duhu in z željami Device Marije, sv. Jožefa in vseh osobitih ljubivcev in častivcev nebeškega — betlehemskega Deteta, Jezusa Kristusa pod podobo kruha med sv. mašo. Slika nad tem oltarjem je ganljiva: sv. Jožef sedi naslonjen na skalnato steno v podzemeljski štalični votlini in spava. — Angelj Božji, v beli obleki, v zraku plavajoč in k sv. Jožefu spoštljivo nanizajoč, obraz svoj derži blizo obraza sv. Jožefa in mu govori: „Vstani, vzemi Dete in Mater njegovo ter beži na Egiptovsko...“ V drugem kotu štalične votline, na sliki, sedi bl. Devica Marija z Božjim Detetom v naročju; presv. Dete v materni plašč dobro zavito se Matere derži, glavico ima milo naslonjeno na Mater in sladko spava; Deviška Mati pa ljubko z lahno naklonjeno glavo na Detetovi sloni. Vse slike nad katoliškimi oltarji v dupljinah pr sv. štalice so sveto-ganljive in velepomnljive.

O poli sedmih bil sem pri sv. maši v štalici, potem odšel v tako imenovano „mlečno votlino.“

Po ulici za gerškim samostanom pride se na konec griča, ravno tistega, na kojem je svetišče rojstva Gospodovega. Tu je lep vhod v dvorišče; nad vhodom je kip bl. Device Marije. Iz dvorišča stopi se v prijetno lopo, nadvišeno s polkupolo, od tod ide se po 17 kamenitih stopnjicah v podzemeljsko duplino, v prostorno naravno svetišču v skalovju. To je votlina, kamor se je deviška Mati Božja skrila z Božjem De

tetom Jezusom pred zalezovalci Herodovimi in ga je tu z deviškimi mlekom svojim živila, Njega, ki je vse vstvaril in vse živi. V srednji šupljine pri skalni steni je oltar marmoren, krasno opravljen in olepšan. Na oltarju biva Najsvetejši v presv. Zakramentu. Nad oltarjem je kip Matere Božje s Detetom Jezusom v naročju, okolo je mnogo darov in spominkov v zahvalo za čudžne pomoči; tudi so v venec nabrani denarji, zlati in pa sreberni, ki so darovi mahomedskih-beduinskih žená in možev, kateri imajo tudi to svetišče v velikem spoštovanju; je pa v popolni katoliški vlasti in pod varstvom č. vr. oo. frančiškanov. Votlina ta deli se v tri dele: severno, severno-zahodnje in jugovzhodnje je pa le jedna velika šupljina, podaljšana v tri končne manje votline, v vzhodnjem koncu dupline so vrata v še daljo podzemeljsko votlino. Blizo oltarja je skalni naravni strop, prevertan za vzduh, in da dnevna svetloba dohaja v podzemeljsko svetišče; ipak je naravni strop tu in tam z zidovi in stebri podpert zbog večje varnosti.

Okolo oltarja so naravne, raznoverstne cvetlice v posodah s perstjo, jako vkusno nastavljene. Vsaki dan je tu sv. maša ob 6. uri v jutro, mnogokrat pa še njih več. Pod sv. oltarno mizo, v duplini, so sveta tla, kjer je sedela Devica Marija doječa Sina Božjega — malo Dete Jezusa; pet srebernih svetilk visi izpod menze, v kojih vedno 2 luči gorite. V polkrogli pod oltarno vdoblino so v zlatih okvirih lepe slike, predstavljajoče svete božične dogodbe do Svečnice. Pred oltarjem visi tudi petero krasnih svetilk z lučimi, nad oltarjem je lepi, beli, svilneni nébes z zlatimi zvezdami.

O čudovito ljubeznjivi in blaženi kraj v skalovju pod zemljo! Kako milo-sveto-mirno-tolažljivo-duši dobrodejno je tu bivati; moliti, premišljevati in Božjo Mater častiti! Še in še sem rad zahajal v to prijetno svetišče Božje Matere in Device Marije. V tej sv. votlini visijo od skalnatih stropov lepe svetilke z lučimi in šestero krasnih svetilnjakov s svečami. Naravne skalne stene so mnogo olepšane s krasnimi ss. slikami v lepih pozlačenih okvirih; jedno zakotje te votline je zakristija. Nad sv. duplino in okolo nje je veliki frančiškanski vert, na novo obzidan. Vsakokraj dvorišča je mali samostanček za varhe frančiškane. Večina skalovja te sv. votline je mehka in bela; delajo iz te persti male hlebčike s podobo Matere Božje na jedni a na drugi strani ime Marija, in delijo jih romarjem v spomin.

Iz „mlečne „votline“ sem šel po ulicah starega mesta Betlehema, v duhu spremljajoč in premišljajoč Marijo Devico in njenega ženina sv. Jožefa, hodeča in iskajoča prenočišča ono večno znamenito, sveto noč. Na opoldanjo, večerno in severno stran mesta ob- in poverhu betlehemske gore se mnogo na novo zida in postavljajo se prav lepe hiše in poslopja. V srednji novega oddelka mesta stoji krasno in veličastno — mnogo-obširno poslopje, to je: katoliška ubožnica, vzgojevališče in izobrazovališče za dečke, s šolami, pa učilnice rokodelske in lepih umetnij in znanosti. Voditelj — morda tudi vstanovitelj je Don-Belloni. Pravijo temu ustavu: „francoski zavod.“ Učeni in gojitelji v tem zavodu so redovni šolski bratje.

Na zahodnjem verhu betlehemske gorice, na koncu novega Betlehema, zidajo obširni vstav za francoske usmiljene sestre, za deklice sirote, in stare

ubožce. Podzidje ob bregu verha gore je zgotovljeno in nekoliko zidú iz temelja poslopji je že nad zemljo.

Drugo stran, preko dolinice, proti poldnevu, stoji na bregu, nižje gore od mestne, velikansko in obširno poslopje, novo in od zvonaj lepo dodelano, to je: karmelitovski samostan s cerkevjo; na okolo ob bregu pa so obširni in krasni na novo vravnani vertovi.

V Betlehemu katoliška reč in ljudstvo jako napreduje. So pa tu verli — pobožni in iskreni katoliški prebivalci, častite, vzvišene in lepe telesne postave, bistrega uma in nepopačeni. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Z Dunaja. (Stiska in velikodušnost.) (Konec.) Podá se tedaj naravnost v župnišče, kjer sreča gosp. duhovna, brevir molečega, na vertu. Po kratkem vvodu mu pošteno in zvesto razloži svoje razmere in hude stiske ter poprosi za prijazen svet. Župnik, ki je že več lét prav dobro poznal moža, dejal mu je slednjič: Vaš položaj, je, kakor vidim, zelo resnoben; ker mi pa osebno ni mogoče, akoravno bi to serčno rad, vam z denarjem pomagati, bom poskusil drugod vam pomoči poiskati, sej vas poznam kot pridnega moža in marljivega delavca. Pojdem še danes dopoldne k dobremu, premožnemu znancu, ter ga bom poprosil majhnega posojila za vas; povejte mi odkritoserčno, s koliko vsoto bi si mogli vsaj nekoliko pomagati? — Mož mu odverne: Sto goldinarjev pomagalo bi mi za več mescev iz zadrege; štirideset do petdeset goldinarjev potrebujem za blago, katero rabim pri svojem obertu, z drugim pa bi shajal najmanj četert leta, ker bi si mogel nekaj prislužiti tudi z delom, in poleg tega jako skromno živim. — Dobro, dejal je gosp. župnik, skerbel bodem za vas; pridite popoldne zopet k meni! — Revež poljubi roko častitljivemu božjemu služabniku ter se poslovil. — Kako se je začudila revna, bolna žena, ko ji je domov vernivši se mož povedal, kaj da se je zgodilo. Sploh pa oba nista verjela, da bosta kaj dobila. „Kdo bo nama, revežema,“ dejala je žena „hotel kaj posoditi? vsaj vé vendar vsa vas, kako slabo se nama godi, da nimava skoro nobenega zaslužka in bi torej tudi le zelo težko mogla kaj vračati. — Kakor Bog hoče, dejal je mož jaz sem že najskrajniše poskusil; danes po sv. maši izročil in razodel sem med solzami svoje pretužno serce božjemu redniku sv. Jožefu, in ko sem tako pred altarjem molil, zbudila se mi je misel, da naj se obernem do našega dobrega in prijaznega g. župnika. Škoditi ne more.

Popoldne ob 4ih podal se je zopet v župnišče. Kako mu je zažarelo obličje, ko se mu bliža duhovni pastir s stotakom v roki! Sedaj, moj ljubi mož, rekel je, voščim vam prav veliko sreče, da si s tem denarjem kaj pomorete! — Revež, ves ginjen, se zjoka, ter obljubi prizadevati si na vso moč, da poplača teh sto goldinarjev v mesečnih obrokih, in hoče prinesiti tudi dolžno pismo. Tega ne potrebujeva, odgovorí duhoven; znanec je denar meni za mojo osebo posodil in jaz ga posodim vam; tudi obresti bom jaz poravnal. — Vesel odide dobri mož, zopet prav pridno dela od zore do mraka, prodaja kmalu svoje splošno cenjene in poštene izdelke ter je vesel zopet boljših in srečniših časov; vsak mesec pa točno nosi dolžnih deset goldinarjev župniku in ni se mu

mogel nikoli dovolj zahvaliti za preveliko skazano mu dobroto. Njegovo hvaležno serce ga je zraven še gnalo razodeti svojim znancem in prijateljem način, kako da si je pomagal ter slaviti dobrotljivost in človekoljubje dobrega gosp. župnika.

Poplašal je že štirideset goldinarjev; sedaj pa ga zadene velika nova nesreča; zgubil je namreč pridno in dobro ženo. Ta smert naredila mu je strašno zmešnjavo; pohišstvo samo pa vse revno! Moral je mož vse sam v hiši preskerbeti; sam, bolehen in slaboten, mnogokrat več dni ni mogel delati; otroci, lačni in raztergani, nadlegovali so že tuje ljudi; tudi mitnine revež ni mogel plačati; po taki poti slabšalo se je njegovo stanje od dne do dne. Ker je gospod župnik vse to natanko vedel, nekaj ker je vse sam videl, nekaj ker je od drugih zvedel o nesrečnežu, sklenil je neki dan (bilo je ravno zopet pervega, na kateri dan prinašal je obertnik navadno svoj mesečni dolg) nepričakovano tolažilo. Prišel je okoli poldne v delavnico, poprašal naj prvo o tem in onem ter slednjič dejal: no, za ostalih šestdeset goldinarjev vam ni treba več skerbeti; plačal jih bodem že jaz; od danes naprej — niste nobenega solda več dolžni in tu imate še štiri malenkosti, nabral sem jih zadnje dni za vas pri dobrotljivih ljudéh; plačajte s tem zaostalo mitnino!

Veselje revnega, potrebnega moža, kteremu se je zdel blagi župnik iz nebes poslan rešitelj, ne da se popisati. Velikodušnost tega prevelikega dobrotnika pripomogla je revežu, da si je zopet pomagal iz največje zadrege; stanje se je sčasoma zopetboljšalo; dobil je kmalu delo in zaslužek, in sedaj je ta družina obče priljubljena in spoštovana, ker je v resnici vedno skerbela za poštenje in bila priprosta in bogoljubna. Pravo in priserčno vsmiljenje častitljivega gosp. duhovna, ki je svoji občini najboljši ter najzvestejši dušni pastir in svetovalec, rešilo je te ljudi iz reve in nadloge, jih obvarovalo pogina in obupa.

Naposled si ne morem kaj, da bi ne naznanil svoje žalosti, ker mi ni dovoljeno očitno naznaniti imena omenjenega gosp. župnika, tega velicega in blagega človekoljuba in prijatelja. Ko sem namreč od treh gospodov iz njegove občine to istinito dogodbo zvedel, obernil sem se pismeno do njega s ponižno prošnjo, naj mi blagovoli resnico te dogodbe poterčiti; njegov odgovor naznanil mi je, da se je vse tako zgodilo, kakor sem tu zapisal; vendar pa mi je prečastiti gospod pravico, to objaviti, dal s tem pogojem, da v članku zamolčim njegovo ime in tudi kraj njegovega vspešnega delovanja. Tedaj moram ime zamolčati! Vendar naj ima blagi duhoven, ki me s svojim prijateljstvom osrečuje, polno prepričanje, da bodo hvaležni njegovi župljani ravno vsled njegove prevelike pohlevnosti, gotovo skerbeli zato, da njegova luč ne ostane skrita, temveč zasveti prej ali slej mogočno na vse strani ter razglasi njegovo zasluženost hvalo. Tu moremo le reči: Častitljivi župnik, kteremu izrekam očitno svojo priserčno zahvalo in največje spoštovanje za meni skazano dobrotljivost, vravnal je svoje delovanje, kakor so storili tudi nešteti drugi njegovega svetega stanú, darovali se namreč za Boga in za svoje sobrate, po znanem, prelepem, staro-kerščanskem reku:

Stori dobroto, verzi jo v morje,
Če riba za njo ne vé, Bog vendar vé.

Janez Repič.

Iz Amerike Collegeville. Minn. („Zgodnji Danici“ za Božič.*) Odkar sem se zadnjikrat v „Zgodnji Danici“ oglasil, kar je že precej dolgo, prehodil sem vse Indijanske rezervacije čipevskega rodú, v državi Minnesoti, od juga do severa, od vzhoda do zahoda. Kamor sem prišel, našel sem večinoma vsaj nekaj katoličanov. V Red Laku, kjer deluje naš častiti rojak gosp. Simon Lampé že štiri leta v družbi z čast. g. Tomažem Borgerdingom, oba iz našega samostana, je polovica izmed trinajststo Indijancev katoliška. Kakih 80 angl. milj dalje proti jugu je naša indijanska postaja White Earth (Bela zemlja), kjer delujeta druga dva gospoda, P. Alojzij in P. Korbinijan Hermanutz, brata po telesu, duhu in redovnem stanju, oba iz opatije (St. John's) sv. Janeza.

O zgoraj omenjenem White Earthu so že častiti bralci Zgodnje Danice nekaj slišali. (Gl. Zgd. Danico 9. kimov. 1887). Častiti g. Alojzij je deloval sam na tej misijonski postaji od 5. novembra 1878 do letošnje jeseni, ko so mu naš prečastiti g. opat Bernard poslali 18. avgusta njegovega brata Korbinjana, da mu pomaga na tem obširnem polju misijonskega delovanja. Na tej rezervaciji*) je bilo popred kakih 14 sto Indijancev, večinoma katoličani, le okoli 200 je episkopalcev (angleških luteranov) in nekaj krivovercev.

Vlada Zedinjenih držav je že zadnja tri leta vedno gojila misel in načert, vse Indijance države Minnesote skupaj spraviti na pripravi kraj in jim odkazati dobre rodovitne zemlje za poljedelstvo; da bi jih temložje in hitrejše civilizirala in jih postavila na stopnjo splošnje omike. Zatoraj si je prizadevala na vse načine, kolikor mogoče, vse Indijance ali vsaj toliko kolikor bi jih prostor imelo, sem v White Earth naseliti. Okolo 400 Indijanov iz raznih krajev je spolnilo željo državne vlade in so se preselili na to rezervacijo. Ker je število vernih in nevernih tako hitro naraščalo, potreboval je P. Alojzij nemudoma podpore, katero je tudi dobil. Zadnjikrat, ko sem bil v White Earthu, bilo je 1. julija letošnjega leta, ob času, ko je preč. vladika škof Mc Golrick prišel tu sem birmovat, on ima vse Indijance v škofiji, ki prebivajo v Minnesoti, njegov škofijski sedež pa je v Duluthu. Le ob kratkem naj tukaj omenim, da je preč. škof birmal 116 oseb, mladine in odraslih, naj starejši birmanec je štel 76, naj starejša birmanka pa 68 lét. Pri tej slovesnosti je bil tudi navzoč čast. g. Simon Lampe (Ljubljčan) iz Red Laka.

Cele knjige bi se napolnile, ako bi imel čas, priložnost in spretnost popisovati vse, kar sem v teh peterih letih vidil, slišal in skusil po čveterih rezervacijah v Minnesoti, namreč v Red-Laku, White-Earth-u, Leech Laku in Fond-du-Laku. Po teh krajih sem nabiral dečkov vsako jesen za naš indijanski vstav in jih zopet po dokončanem šolskem letu ki terpi 10 mescev peljal tje, kjer sem jih pridobil. To opravilo sem oskerboval zdaj že tretjič, odkar sem odgovorni nadzornik naše obertnijske šole (St. John's industrial school) za indijansko deco.

Tukaj naj nekoliko povem o svojem zadnjem popotvanju med Indijane, namreč v La-Pointe, v državi Wisconsin, kamor sem odrinil 22. julija t. l. in se vernil zopet 8. avgusta.

*) Iskrena hvala blagemu prijatelju, rojaku našemu č. P. Romanu Homar-ju (iz Sel pri Kamniku) za tako zanimivi in obširni dopis. Vr.

*) Zemlja Indijanom prihranjena.

Skozi vsa zadnja tri leta sem gojil goreče želje obiskati La-Pointe, o katerem se dandanes toliko piše, ki je tako znamenit v zgodovini ameriansko-katoliškega misijonstva in ni je indijanske pravljice ter pripovedke, da bi ne omenjala prirodne lepote in prijetnosti tega zares rajskega kraja. Kamor koli sem prišel, pravili so mi o La-Pointu, o delovanju preč. škofa Friderika Baraga, in o preteklih dnevih veličastva te naj bolj poglobitve indijanske naselbine ob Zgor-njem jezeru. Zakaj bi se pa ne naselili Indijani na kraju, ki je v resnici naj lepši, naj bolj romantičen, naj bolj vgoden in pripraven za njih življenje? Tukaj pa se tudi ni pogrešalo ničesar, kar so oni potrebovali za živež in obleko. Temni, velikanski gozdi so na tisoče milj okrog gojili divjačino naj bolj mnogoterih plemén. Kristalno čisto jezero je napolnjeno z naj okusnejšimi ribami, ki so za Indijane vsakdanji kruh. Za kožuho vino raznih pobitih ali nalovljenih živali dobivali so raznih reči od kupčevalcev, ki so jih tukaj obiskovali že v letu 1654.

Ta kraj je imenoval La Pointe de Saint Esprit slavni jezuitovski misijonar Klavdij Allonez, ki je prvi prišel na ta kraj, kakor terdijo indijanska ustna izročila in jezuitovski zapisniki „Relationes,“ in jim je prinesel „molitev,“ to je, sv. vero, 1. oktobra leta 1665. Kakošen da je bil ta kraj, popisuje ga oče Allonez sam v pismu do svojega predstojnika v Quebec-u.

Prvega oktobra prišli smo po neznanskih težavah in smertnih nevarnostih, zelo izstradani in opešani, tu sem v Jagawarnikong, po katerem smo vedno zdihovali na našem dolgotrajnem popotovanju. To je lep zaliv, na severni strani tega zaliva je precej velik otok in na jugo-zahodni strani tega otoka je indijanska vas, okoli katere je nasajeno veliko koruze, kar kaže, da tukajšni prebivalci obdelujejo polje. Med temi Indijani je okoli 800 mož, zmožnih nositi orožje. To veliko število zbranih ljudi nas je pregovorilo, da naj ostanemo z njimi in tudi za nas je tukaj pripravno postaviti kapelico, v kateri jih bomo potem lahko podučevali. Naše stanovanje je šotor iz brezovega lubja. Od zore do mraka nas hodijo gledat radovedni divjaki, ker večina izmed njih še ni vidila Evropejcev razun onih, ki so prišli v Kanado ali pa v „Sault-Saint Marie.“ Kako nepopisljivi občutki so morali tukaj pobožnemu misijonarju serce prešinjati! Vidil je tukaj le malikovanje, ljudstvo popolnoma podivjano, vsem strastim podverženo, v strašnih hudobijah zastarano, bolj podobno divjim zverim, kot človeškemu bitju, tu je bila prava Sodoma in Gomora. Cele noči se je slišal malikovavski boben, okoli katerega je plesalo ljudstvo, bolj podobno peklenkim pošastim, kakor pa ljudem, vstvarjenim po Božji podobi. Tu je počenjal njih čarovnik (midervinini) svoje burke in vraže, češ, tolažil „razdražene bogove“ in ozdravljaj, ali bolje rečeno, sleparil uboge bolnike in pomagal jim bolj na drugi svet, kot k zdravju. Ali je pa prosil slabe duhove (matčimanitog), da bi mu bili milostljivi, da bi posebno njegovo družino dolgo pri življenju in zdravju ohranili, in da bi se mu vse po sreči izšlo na lovu, pri ribštvu, ali pri kakoršnem si bodi opravilu. Ti čarovniki še dandanes za se najpred skerbé, in ko se svojo molitev opravili, ako jo smem tako imenovati, potem še le prosijo za onega, ki jih je poklical in jim obljubil obilno jih obdarovati in dobro pogostovati. To ljudstvo, ki je bilo polno

vraž, pogreznjeno strašno globoko v vsaktere hudobije in strasti, tukaj v pravem kraljestvu hudobnega duha, pričel je neustrašeno zaupajoč na milostno podporo od zgoraj podučevati prvi sveto vero P. Allonez.

(Dalje nast.)

Razgled po svetu.

Rim. Sv. Oče so 16. grudna lanskega leta podelili naslednje odpustke za leto svojega škofovskega jubileja: 1. Popolni odpustek vsem vernikom, ki to leto v Rim grejo na božjo pot; — 2. popolni odpustek tistim vernikom, kateri se v duhu sklenejo s takimi potniki v Rim in ki 19. svečana (febr.) ali drugi od zadevnih škofov odločeni dan po opravljeni 9dnevnici in vsakih teh 9 dni obmolijo en del rožnega venca; — 3. popolni odpustek vsem tistim, kateri se vdeležé misijonskih duhovnih vaj, ktere se bodo obhajale v tem letu, ako po prejetih ss. zakramentih molijo v namen papežev; — 4. odpustek 300 dni za vsak dan 9dnevnice, duhovnih vaj in misijonov; — 5. Ti odpustki se smejo darovati tudi za duše v vica. —

Pravijo, da mesto nuncija Galimberti-ja pride na Dunaj nuncij Gagliardi.

V Rim. Kakor je zdaj določeno, lotarinški skupni romarji pridejo v Rim 15. januarija iz Metca, iz Elzasa strasburški pa 24. aprila.

Misijonarji za južno Ameriko. Propaganda v Rimu je nedavno zopet poslala v južno Ameriko kerdelo misijonarjev. Med njimi sta tudi dva mašnika odločena za bolnišnico gobovih v „Ague de Dios“ pri Bogoti (Bogota). Akoravno je Propaganda prosivcem za ta kraj naznanila, da tisti, kateri bo uslišan, da tje pride, ne smé nikoli več bolnišnice zapustiti, da bi gerde boleznici drugam ne zanesel, je vendar veliko mladenčev prosilo za to mesto, da bi se kerščanski ljubezni do bližnjega popolno darovali. Dva Piemontčana sta poslednjič dobila to nevarno opravilo.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec januarij (prosenec).

a) Glavni namen:

Škofovski jubilej Njih Svetosti Leona XIII.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Naj prinese leto 1893 po božji previdnosti, kar koli že bodi, za nas otroke katoliške cerkve je že vsled tega znamenito in se oznanja kot leto posebnega blagoslova, ker nam obeta precej o svojem začetku, meseca svečana, slavnost škofovske 50letnice našega sv. Očeta.

Leon XIII pravijo o tem koncem okrožnice, katero so tudi pretečeno leto zopet (8. kimovca) izdali o sv. rožnem vencu: „Še enkrat in še glasneje pokažimo pobožnost do velike Matere Božje, hvaležnost do Nje in svoje največje in najterdnije zaupanje v Njo. Prosimo, naj moli kerščansko ljudstvo, katero pobožno kleči ob njenih oltarjih, ne le za v sedanjem času preganjano Cerkev, temveč tudi za nas, kateri vodimo ravno to Cerkev že v sivi starosti, vsled težav one-

mogli, zamotani v največje težave in potrebe, brez vsake človeške pomoči. Na Marijo namreč, na mogočno in dobrotljivo Mater, stavimo svoje upanje, katero rase ter se nam od dne do dne radostneje smehljá. Njeni priprošnji pripisujemo tako brezštevilne in velike božje dobrote. prav posebno pa to, da nam je dano, tako zelo že bližati se 50letnici svojega škofovstva. V resnici je, ako pogledamo malo nazaj, nekaj posebnega tolika doba škofovstva, posebno pa to, da izpolnujemo to oblast nad vso čedo med vsakdanjimi skerbmi celo do danes. Med tem časom se nam ni pogrešalo mnogo veselja, tako je namreč človeško življenje, tako kažejo tudi skrivnosti sv. rožnega venca v življenju Jezusa in Marije; primešane pa so bile tudi bridke bolečine ter nam bilo dovoljeno plačilo, da se moremo slaviti v Kristusu: vse to skušali smo, pobožno in z mirnim srcem vdani Bogu, obračati v prid in slavo sv. Cerkve. In če se nam sedaj — enako bo pretekel tudi konec našega življenja — nastavljajo nove veselosti, ali nam pretí novo terpljenje, ali se nam naj podelé kake nove odlikovanja, hočemo z enakodušnostjo in terdnostjo hrepeneti le po nebeški veličastnosti, ki je od Boga, ter iskati tolažbe v Davidovih besedah: „Ime Gospodovo bodi češčeno! Ne nam, o Gospod, temveč Svojemu imenu daj slavo!“

Pri teh besedah papeža, 83letnega starčka, se nam dozdeva, da slišimo pervaka aposteljnov samega, ki piše v svojem drugem pismu: „Menim pa, da je prav, da vas budim z opominovanjem, dokler sem v tem prebivališču; vem namreč, da bom skoraj svoje prebivališče popustil... Bom si pa prizadeval, da se bote zamogli tudi po moji smerti teh reči pogosto spominjati!“ In Leon XIII so, kakor pervak aposteljev o sebi pravi, „vedno pripravljani podučevati in opominjati v rečéh, ktere sicer že vemo. poterjeni v pričujoči resnici.“ In prav storimo, ako na vse njih podučevanje, ktero nam posebno zapuščajo v pisanjih, pazimo kakor na luč, „ktera sveti na temnem kraju, dokler se dan ne zasveti in ne prisije Danica v naša serca.“ Podučevanje Leona XIII poterjuje na čuden način njih izrek družbinskega gerba:

Luč z nebes!

Kaj skriva l. 1893 v svojem naročju? Kdo naj to vé? Ne manika resnih znamenj; kakor v zvonenje velikonočnih zvonov l. 1892, tako hoče se mešati tudi med novoletna voščila l. 1893 pokanje dinamitnih bomb. Socijalizem nadaljuje svoje napade zoper vero, državo in vsako družbo, do družine. Kolikor oblik naj sprejme, naj sledi še tako različnim zastavam, vse imajo skupni bojni klic: Ni nobenega Boga in nobenega Gospoda! ali kakor se je izrazil najnovejši glas: „Naš sovražnik je lastnik, je najemnik, je tovarnar, je država in postava.“ (Dalje nast.)

Molitev.

Gospod Jezus Kristus! V edinosti z onim božjim namenom, s katerim si sam hvalil Boga na zemlji v svojem presv. Sercu in ga še zdaj hvališ brez konca v zakramentu sv. Rešnjega Telesa po vsem svetu, in v posnemanje presv. Serca brezmadežne Device Marije. Tebi darujem danes vsak trenotek vse svoje namene in misli, vse čutila in želje, vsa dela in besede. (100 dni odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885.)

Posebno pa ti jih darujem za škofovski jubilej Njih Svetosti Leona XIII. kakor tudi za vse zadeve, ki so priporočene udom molitvenega apostoljstva v tem mescu in današnji dan.

O sladko Serce mojega Jezusa, daj, da te vedno bolj ljubim. Amen. (Vsakrat 300 dni odpustka in če se vsak dan moli, enkrat v mescu popolen odpustek. Pij IX, 26. l. 1876.)

Sladko serce Marijino, bodi moje rešenje. (Vsakrat 300 dni odpustka. Pij IX 1852.)

Sv. Jožef, prijatelj najsvetejšega Serca, prosi za nas. (100 dni odpustka enkrat na dan. Pij IX 1874.)

Sv. nadangel Mihael, sv. Bonifacij, zvel. Peter Kanizij, prosite za nas!

b) Posebni nameni.

10. **S. Agatho.** Vzbujanje sv. mož v naših otožnih časih. Teško stiskani družinski očetje in matere. Bolniki.

11. **S. Higin.** Odvernjenje takoiimenovanih „brezbarvnihi“ časopisov. Darežljivost za cerkvene zadeve. Pervoobhajanci in spovedanci.

12. **S. Ernest** Duhovni in obhajanci. Odvrčanje zelo škodljivih plesnih zabav. Bolni na sercu. Na očeh bolni.

13. **S. Hilarij.** Prav terdno zaupanje na božjo previdnost. Zapuščene cerkve. Važno znanstveno podjetje. Bolnišnice.

14. **S. Feliks Nolanski.** Še vedno nerešeno solsko vprašanje. Katoliške pripravnice. Teško skušane družine. Dušno pastirstvo pri jetnikih.

15. **Praznik presv. Jezusevega Imena** Jezusova družba. Tesna zveza človeških serc s presv. Jezusovim Sercem in med seboj. (Dalje nast.)

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. (Novoletno čestitanje v škofiji.) Milostni gospod prošt dr. Leonard Klofutar je o tej priliki v imenu pričujočega ljubljanskega duhovstva vsih oddelkov in redov čestital Njih prevzvišenosti in obširnije pojasnoval, kako je bilo preteklo leto res leto duhovnega terpljenja tudi za Njih prevzvišenost, in sicer zarad krivičnih napadanj od liberalnih nasprotnikov, pri čimur pa jim je Bog pošiljal tudi obilno hladivnih mazil, in sicer toliko in v taki meri, da so nasprotniki zelo porušeni in osramoteni. Med temi hladili so zlasti neštevilna skazovanja verne vdanosti, ktera pričajo, da verniki vse škofije so na strani prevzvišenega svojega Pastirja in da se jim studi krivično napadanje in psovanje liberalcev.

Prevzvišeni so se prav v mirnem duhu zahvalili za vošila, poterdili, da je bilo 1892 res leto bridkosti, da pa napadi nasprotnikov so jih le še poterdili v njihovem poklicu Njih poklic pa ni politika, njih politika je sv. katoliška Cerkev in dušni blagor škofije in zato upajo, da bojo lahko odgovor dajali pred Bogom. Čisto na napčnem potu so, ako hočejo kteri ločiti v njihovi osebi škofa od politika in tako zakrivati meržnjo proti svojemu škofu, hoditi od škofa ločena pota in sami določevati meje pokorščine. Kristus je priporočeval tolikrat edinost svojim učencem, ravno to povdarjajo premil. gospod višji Pastir o vsaki priliki. Kar tiče nasprotnike, jim iz serca odpuščajo, kakor tudi želé, da bi jim Bog odpustil.

(Čisto na napčni poti so, kateri mislijo ali celo drugim trosijo, da so višji pastir v čemur si bodi nasprotni slovenski narodnosti. Sami so Slovenec in o vsaki priliki se skažejo prijatelja domače besede in naprav; ako jih nagovoriš ali jim pišeš slovenski, dobiš slovenski odgovor, ako v drugem jeziku, pa ravno tako in še več: sedanji novoletni govor je bil po večem delu slovenski. Neki poštenjak, čverst Slovenec, ki nam velja več, kot liberalni vriš, nam je te dni rekel, da nasprotniki, ko spoznajo sedanjega škofa, jih bodo še spoštovali, in omenil je, kar so dobrotljivi višji pastir rekli o drugi priliki, namreč: Ako Slovencem ne bo nihče več škodoval, kot jaz, so lahko mirni.)

Iz Ljubljane. (Iz imenika oo. Jezuitov.) Število jezuitov v Avstriji, pa tudi po vsem svetu, narašča se čedalje bolj. Strašno! Kaj bo? „jezuitski zmaj“ raste in se ukrepuje, tarna morebiti liberalce, radikalec in framason — Pa vse tarnanje ne pomaga nič. Nepoznana, in zato preganjana in sovražena družba Jezusova prihaja vendar le od leta do leta močnejša ter postaja nekaka velemoč, bojujoča se s satanom in z nasprotniki naše ljube matere sv. katoliške Cerkve. — Po katalogu avstrijsko ogerske provincije za l. 1893 je v 24 kolegijih in rezidencijah 310 patrov, 159 školastikov (novicev in študujočih) in 221 fratrov. letos tedaj 41 več, od vlani vsih vkup. Tudi Slovencev je že precej med njimi. Avstrijsko-ogerska provincija ima tri novicijate, in sicer v Št. Andražu na Koroškem, v Ternovem (Tyrnau) na Ogerskem, in v Velehradu na Moravskem. Novicev vsih vkup je 54 školastikov in 29 fratrov.

Po drugih deželah sveta je pa jezuitov, in sicer v laški asistenciji, v petih provincijah, 1807; v nemški asistenciji, v štirih provincijah, 2902; v francoski asistenciji, v štirih provincijah, 2924; v španjski asistenciji, v petih provincijah, 2659, in v angleški asistenciji z Ameriko in Afriko vred pa v sedmih provincijah, 2334. Jezuitov po vsem svetu je letos 301 več od vlani. Delajo pa povsod, kjer so: po lecah, spovednicah, po šolah in misijonih, domačih in vnanjih v vsih delih sveta; pa so tudi neumorni na literarnem polju ter mnogo knjig pošljejo vsako leto med svet. Mladino podučujejo nekaj v svojih lastnih gimnazijah, nekaj pa po škofijskih semeniščih, od koder pridejo njih dijaki v bogoslovska semenišča. V Avstriji, oziroma v Bosni, imajo tudi modroslovske in bogoslovske šole za vnanje dijake, in sicer v Inomostu, Celovcu in v Travniku. Ni čuda tedaj, da so sinovi sv. Ignacija Lojolanjskega liberalnim prevzetnežem tern v peti.

V Suhorji je 4. t. m. ob 1 po polnoči umerl č. g. župnik Martin Tomec, rojen na Dobrovi 6. listop. 1829, posvečen 30. jul. 1854. R. I. P.

Dijaška miza je ta mesec imela 155 naših gostov in gostičev, in zagostovali so zadnji mesec starega leta, dasiravno jih je večji del bilo šlo domú „božičevat“ in „poticevat,“ kljubu temu 208 gld. 34 kr. Imamo pa še precej družih, kateri niso „od te mize,“ ki pa tudi morajo jesti in se oblačati, knjige in podplate tergati. Ker so mladenči ob enem, kolikor vemo, čednega življenja in pridni; torej vidite dobrotniki, da je res dobro delo, ker jih dobrotrerno podpirate: Bog Vam daj prav veselo novo leto, pa

tudi obilno zaslužka, da bi še nadalje mogli naše dijake podpirati, posebno zdaj v hudi zimi.

V katoliško Cerkev je prestopila baronovka vdova James Rothšild v Parizu, bivša soproga Edvarda bar. Rothšild-a iz Londna, ki je l. 1881 umerl; sinova njena sta v 18. in 20., ona pa v 46 letu.

Missa pro defunctis za mešan zbor, ali za en glas s spremljanjem orgelj. zložil P. Angelik Hribar. Tisk Milicev, cena 50 kr., dobi se v frančiškanskem samostanu v Ljubljani.

Ta Requiem so zelo pohvalili g. Nedved. Fajgelj in drugi veščaki. Je lahka skladba, vendar ne brez umetnosti, zlasti se odlikuje s tem, da je popolnoma liturgična, kar je pri skladbah glavna stvar. Liturgičen je spev, če se vsporabi ves liturgičen tekst, ne več ne manj in taka je ta maša. Pri Requiem dela največ preglavice Dies irae. V tej maši pa je Graduale, Fractus in Sequentia tako vravnana, da se vse skupaj lahko spoje v 4 1/2 minutah. Skladatelj je hotel s to skladbo spodbiti ugovore tistih orgljavcev, ki se vedno izgovarjajo, da nimajo nič pripravnega in rajši med liturgično sv. mašo pojo „Jamica tiha“ ali „Blagor mu“, kakor to, kar tirja sv. Cerkev. Sploh pa ime skladatelja jamči za dobro blago. P. H.

Sarajevo, 27. grud. (Poterdilo.) Prejel sem 6. grudna (za 45 poslanih intencij 28 gld.) Lepa hvala! Srečno novo leto in Božji blagoslov! Silno me veselí lepi vspeh katoliškega shoda. Mnogo se nadjam od novega lista v Terstu za Terst in Goriško.

Dr. A. J.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: Č. g. žup. Jan. Dobnikar 10 gld. — Č. g. Jan. Smrekar 1 gld. — „Evangelist“ 3 gld. — U. Fabijani 60 kr. Č. g. Ant. Kocijančič 1 gld. — Č. g. župnik Mat. Jereb str. 2 gl. — Preč. g. župnik M. Preželj 5 gld. — Neim. 50 kr. — Prečast. bgsł. profesor dr. J. Dolenc 5 gld. — Prijatelj o svojem godu 4 gld. — Prijatelj o neki veseli dogodbi 3 gld. — Prijatelj s pismom. „še eno staro šestico“ — zopet 3 vel. tolarje in 1 šestico.

Za sv. Detinstvo: Marijanišče 10 gld. — Preč. g. kan. J. Rozman 10 gld. — Č. g. Edm. Kosobud kaplan v Mengšu. 6 gld. — Iz Kamne gorice P. H. 52 gld. 32 kr. — Čast. g. Fr. Ferjančič, kapl. v Trnovem 30 gld. — N. Jereb 80 kr. za 3 osebe. — U. F. 40 kr. — Preč. g. M. Preželj 5 gld.

Za Marijanišče: Č. g. Valentin Eržen, kapl. 3 gld. — Č. g. Anton Jaklič, vojaški kurat 3 gld. — Č. g. Gregor Maloverh, župn. 1 gld.

Za brat. S. R. Telesa: Gosp. Ana Mali in Helena Toman 1 gld.

Za kat. družbo: Preč. g. župn. M. Preželj 1 gld. 20 kr.

Za cerkev Jezusovega prest. Serca: Preč. g. župn. M. Preželj 5 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Marijana Gašperc 40 kr. — S Podgrada 15 gld. — Iz Dola 14 gld. 15 kr. — S Starega trga pri Ložu 5 gld. — Iz Št. Janža 80 kr. — Iz Trnja 12 gld. 75 kr. — S Hinj 6 gld. — Z Mirne 4 gld. — Po č. gg. Uršulinarah v Ljubljani 37 gld. 92 1/2 kr. — Jozefa Černoga 3 gld. — Po preč. g. kanoniku Rozmanu 10 gld. — Po č. g. kaplanu Andr. Plečniku 2 gld. 80 kr. — Č. g. župnik Jož. Jereb 1 gld. — Z Radovice 2 gld. 10 kr. — Z Blok 2 gld. — S Trebnjega po č. g. župniku upravitelju Jan. Nagode 35 gld. 80 kr. — Z Iga po č. g. Teksterju 7 gld. — Neimenovana 50 kr. — Iz Dobrnič 23 gld. — S Cola 3 gld. 55 kr. — Z Rudnika 10 gld.